

Fedurko O. M. Adjectival adverbs as isolated components in the sentences in Ukrainian and English languages.

Summary

The article is devoted to the analysis of adverbial isolated components, expressed by adjectival adverbs in -o (-e) // -ly, in aspects of its prepositive and postpositive isolation specificity in the structure of a simple syntactically complicated sentence. It was found that communicative-pragmatic factors are the main reason for the isolation of adjectival adverbs. The aim of the article is to outline the peculiarities of prepositive and postpositive attributive isolation, to describe the functional-frequency semantic meaning implemented by isolated attribute of mentioned type. It is proved that in the sentences in both languages adverbs under the influence of communicative guideline - to convey a special meaning, the meaning of an additional statement - can be isolated. The isolation of the most significant component is based on position varying and forming a strong position for it in the formal-grammar structure of the sentence. A strong position for adverbial attribute actualisation is initial position (ie the determinant position) and intonation allocated postposition (absolute position of the end of the sentence). The peculiarities of interaction of adverbial attribute with semantic-syntactic structure of the sentence are also described in the paper. The analysis of adjectival adverb should be continued, because for solid conclusions about the adverbial isolation specificity we need a large amount of material.

Keywords: complicated sentence, isolated adverbial component, preposition, postposition, semantic-syntactic relation.

УДК 811.161.2'373.2+821.161.2(045)

Філінюк В. А.,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри української мови та літератури
Хмельницької гуманітарно-педагогічної академії
E-mail: amicus.solaris@gmail.com

**ЛІНГВОПОЕТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ОНІМНОГО ПРОСТОРУ
РОМАНУ «ФЕЛІКС АВСТРІЯ» СОФІЇ АНДРУХОВИЧ**

У статті описано літературні власні назви, зафіксовані в романі Софії Андрухович «Фелікс Австрія». Здійснено аналіз онімного простору роману як однієї з ознак ідіостилу письменниці. Визначено групи власних назв (імена людей, назви історичних осіб, географічних об'єктів, творів мистецтва та угруповань людей) та описано лінгвостилістичні функції поетонімів у художньому тексті.

Ключові слова: літературна ономастика, літературні власні назви, антропоніми, топоніми, текст, ідіостиль.

Усе частіше мовознавці звертаються в дослідженнях зі сфери мови до сфери усного й писемного мовлення, оскільки системний опис мови та її рівнів уже нагромаджено попередніми поколіннями вчених. Предметом сучасних наукових студій стає мовлення художніх творів, поетичний лексикон і граматики.

Важливою частиною художніх текстів є літературні власні назви. У їхньому дослідженні ключовими стали погляди Ю. Карпенка, який виокремлює риси загальнонародної й літературної ономастики: вторинність літературної ономастики; різна зумовленість цих типів ономастики; важливість стилістичної функції онімів у художньому творі (водночас функція власних назв загальнонародної мови – номінативна); входження літературної ономастики до сфери мовлення; здатність власних назв виконувати роль заголовків [5].

Вивчення літературної ономастики певного твору чи усіх творів певного письменника, творів одного жанру, написаних різними авторами, дозволить виявити закономірності творення лексем такого зразка, особливості авторського словотвору, адже власні назви – це семантично, естетично, конотативно навантажені знаки тексту.

О. Карпенко класифікує усі літературні власні назви на такі групи: антропоніми (фіктоніми та імена історичних осіб), топоніми (власні географічні назви), астроніми (назви космічних об'єктів), теоніми (назви божеств), зооніми (клички тварин), ергоніми (об'єднання людей за

найрізноманітнішими ознаками), хрононіми (власні назви подій, часових відрізків), хремотоніми (назви матеріальних предметів) та ідеоніми [4, с. 73].

Цікавим, на нашу думку, є дослідження власних назв творів сучасної української літератури. 2014 року одним із помітних у літературному процесі став роман «Фелікс Австрія», який викликав жваву дискусію літературних критиків та читачів, отримавши при цьому нагороду «Книга року ВВС – 2014», премію літературного порталу «ЛітАкцент» та спеціальну відзнаку Форуму видавців у Львові.

Тому **об'єктом** нашого дослідження ми визначаємо прозу української письменниці Софії Андрухович, а **предметом** – лінгвопоетичні особливості онімного простору роману авторки – «Фелікс Австрія».

Потреба в дослідженнях ономастики зразків сучасної української літератури, аналіз ономастичної манери Софії Андрухович як однієї з ознак її ідіостилу визначили мету нашої статті. З огляду на це ми сформулювали завдання наукового дослідження: зафіксувати масив власних назв роману, визначити групи онімів та описати їхні лінгвопоетичні особливості.

З точки зору ономастики, привертає увагу вже заголовок роману – «Фелікс Австрія», у якому поєднано чоловіче ім'я Фелікс (від латинського «щасливий») та назву країни Австрія. Таке формулювання народилося завдяки Юрію Андруховичу, який помітив зв'язок між назвою гуртожитку, в якому проживала письменниця, пишучи роман, та частиною відомої цитати: «*Bella gerant alii, tu felix Austria, nube – Нехай воюють інші, а ти, щаслива Австріє, укладай шлюби*». Згодом таке ж власне найменування отримує і хлопчик, чие справжнє ім'я залишається невідомим.

Літературну ономастику роману варто вивчати з огляду на загальний ономастичний простір української мови, саме тому легко простежити тісний зв'язок між власними назвами твору, який описує 1900-й рік у місті Станиславові, та реальними власними назвами, що побутували тоді. Підтвердженням є той факт, що джерелом багатьох художніх деталей, зокрема й імен, прізвищ, назв різних установ, закладів, стали публікації «Кур'єра Станиславівського», з яким працювала Софія Андрухович, «щоб якомога переконливіше вибудувати художній світ роману, – і щоб ця реконструкція епохи стала мало не «енциклопедією із народного життя» [9]. Тому провести чітку межу між реальними й поетичними власними назвами не видається можливим.

У групуванні власних назв, вибраних із тексту роману, користуємося термінологією, запропонованою М. Торчинським [8], який уточнює термінологію літературної ономастики частиною поетонім, наприклад, антропонім у художньому тексті – антропопоетонім тощо.

Найчисленнішою виявилася група антропопоетонімів, серед яких виділимо:

1) групу чоловічих імен та прізвищ: *Артур Німгін, Вольф Гальперн, Григорій Заєць, Гриць Максимко, Давид Моше, Домінік Донікевич, Едмунд Каппі, Еміль-Карл-Теодор Ангер, Ернест Торн, Йосиф Рідний, Казимир Бембнович, Кароль Захар'яевич, Ліпа Локер, Микола Замерле, Мойсей-Авраам Торн, Мордехай-Лейба Баумель, Петро Сколик, Пйотр Гурський, Пінкас Ріхтер, Рауль Кочальський, Станіслав Хованець, Фейгл Крохмаль, Францішек Майєр, Фріц Енгландер, Хаїм Шарф, Юзеф Гальперн, Юзеф Жалодко, Юзеф Шнаппер, Ян Гофманн, Адлерсберг, Барон, Бейль, Бібрінг, Бойнебург, Вальтер, Воднецький, Войс, Габери, Гаубениток, Гойос, Горовіц, Гуравський, Ебенбергер, Ертль, Зіпер, Катценелленбоген, Клаар, Конколняк, Ліберман, Лотрінгер, Маловец, Манугевич, Маргошес, Мацура, Мексимільян, Новорольський, Оесер, Ожеховський, Рубль, Рутковський, Севі, Сімонеллі, Стахевич, Тюркель, Фестенбург, Фідлер, Цеклер, Штафф, Янович, Бенедикт, Велвеле, Осип, Фелікс;*

2) групу жіночих імен та прізвищ: *Адель Ангер, Гелена Фестенбургова, Естер Функельштайн, Зузанна Ференц, Іванка Рідна, Маріанна Якубовичівна, Стефанія Чорненко, Тереза Ангер, Цофія (мати), Авігаїль і Фрума (дочки) Баумель, Клара (мати), Віолка та Маня (дочки) Бембнович, пані Мушка, пані Щепанська, панна Штеккель, сестра Аполінарія, княгиня Пишкульська, пана Гаубенитокова, Госька.*

Як бачимо, частка чоловічих імен та прізвищ значно більша від кількості жіночих імен, тому можемо зробити висновок, що роман «Фелікс Австрія» – це світ, де панує чоловіча стаття, а жінкам віддано сферу почуттів, моди та кулінарії. Звернемо увагу, що головними персонажами стали-таки

дві жінки – Адель Ангер та Стефанія Чорненко, життя яких утворило основну вісь роману. «Жіночим образам у романі приділено більше уваги, ніж чоловічим. Завдяки тому, що розповідь ведеться від першої особи, найглибше розкритий психологізм головної героїні. Та це ніяк не позначається на глибині інших персонажів. Кожен наділений індивідуальним характером: Стефа – натура з міцним внутрішнім стрижнем, Адель – тендітна, малоприспособлена до життя пані, Петро (чоловік Аделі) криє в собі значно багатший та бурхливіший внутрішній світ, аніж здається на перший погляд» [3].

Відзначимо також, що всередині кожної групи антропоетонімів є кілька варіантів іменувань: ім'я та прізвище, лише прізвище, лише ім'я. Використання повної пари – імені та прізвища – вказує на належність до переліку головних або важливих другорядних образів роману, на близькість до центральних постатей, на вагомість історичного чи вигаданого персонажа з погляду переважно Стефанії, від імені якої ведеться оповідь: *«Йосиф Рідний, улюблений, найталановитіший студент доктора Ангера – не думала, що коли-небудь ми знову зустрінемось»* (цитуємо тут і далі за виданням 2014 року [1]); *«Саме так фокусник Ернест Торн робить свої вистави»; «Я, Стефанія Чорненко – жишава, смаглява і бистра, міцна, як хлоп, зовсім негарна»; «Як завжди, королевою балу обрали пані докторову Естер Функельштайн – і справедливо: коли висока пані докторова проходить вулицею, немає жодної людини, яка б не обернулася, не зупинилася, не задивилася вслід; а потім вона все крутиться в думках, як сумна мелодія».*

Авторка використовує лише прізвища, згадуючи епізодичних дійових осіб, купців, крамарів, торговців, лікарів: *«Найвигадливіше та найпишніше були прикрашені крамниця новинок «Louvre» Бальтера, гандель П'єкожа, аптеки Бейля, Мацури, Рубля, крамниці Рутковського, Войса, Зінсера, Стахевича, Вальтера, Гуравського. Крамниці Гальпернів були удекоровані а-ля ville de Paris та а-ля ville de Londres. Крім того, відразу ж впадали в очі барвисті та яскраві цукерні Новорольського, Ертля і Штаффа, гандель вин Єтера».*

Лише імена отримують у романі ті, хто належить до нижчих соціальних прошарків, наймити, бідняки, кухарки тощо (Фелікс, Бенедикт, Велвеле, Осип, Госька): *«То було схоже на голубів у дзвіниці, розповідав Бенедикт, тільки розміри птахів мусили б дорівнювати людським»; «Велвеле, король риб із шапкою смоляного волосся, присідає над мідницею, спритним рухом виловлює першого-ліпшого лина і показує мені»; «У спеку Осип, той гуцул, який допомагав Зузі по господарству, виймав пстругів з-під корчів і каміння, де ті заціпеніло чекали настання бодай якоїсь полегші».*

Як зазначала Софія Андрухович, основні персонажі є витворами її уяви, як і більшість персонажів роману – вигадані, але проживають у справжньому Станиславові, тому на сторінках з'являються реальні будинки, реальні епізодичні персонажі: аптекар, візник, ілюзіоніст Ернест Торн, митрополит Андрей Шептицький.

Тому наступною, доволі розмаїтою групою власних назв стали імена історичних осіб: Гуммель, Глюк, Микола Лисенко, Моцарт, Соломія Крушельницька, Шопен, Гумберт, Гізела, Йосиф Потоцький, Калакава, Леопольд, Міндон Мін, Насер ед-Дін, Нордон I, Рудольф, Сіссі, Франц-Йосиф, Франц-Фердинанд, Ядвіга, Амбруз-Огюст Льебо, Джеймс Брейд, Жан-Мартен Шарко, Клод Бернар, Лістер, Месмер, Оуен, Рентген, Фур'є, Андрей Шептицький, Юліан Пелеш.

Як бачимо, до переліку потрапили композитори і співаки, монархи і шляхта, релігійні діячі та вчені. Роль цих лексем, на нашу думку, полягає в зображенні історичної епохи, подій, якими жили місто, країна і планета загалом (бо ж у романі згадується Персія, Бірма, Камбоджа, Франція, Англія, Америка), наукових відкриттів тощо: *«Отець Йосиф розповідав повагом, як вони з владикою Шептицьким їздили з апостольською місією до косівських гуцулів, і голос його плив широким спокійним руслом, то забарвлюючись іронією, то мало не тріскаючись від болю та смутку»; «Погляньте-но лишень на велич і святість Його Ексцеленції доктора Юліана Пелеша, першого єпископа східної католицької церкви в Станиславові, який, поза іншими своїми здобутками й чеснотами, був виховником самого принца Рудольфа! З нагоди урочистої інсталяції архикнязь навіть подарував єпископові Пелешу дві пари сивих коней з каретою»; «Імперія має тверду опору в постаті*

спадкоємця престолу, осяйного небожа імператора Франца-Фердинанда»; «Посаг принцеси Гізели — улюблена тема для жарту непогамовних дотепників, до яких зараховує себе й Петро». Таким чином, використання імен історичних осіб додає в роман причетності життя вигаданих персонажів до історичної епохи, занурює у вир ХІХ–ХХ століть.

Прізвиська в романі функціонують досить рідко, маємо лише кілька лексем (*Малта, Опецькуватий (Опецьок), Дурний Дзіндзьо*): *«Ти тільки поглянь, Малто, яке у неї тут смакотиння! — він напихав писок капуснячками, крихти засипали його неохайний мундир, і без того страшенно поплямлений»; «І в цю мить, брязкаючи шпорами, наче жеребці збруєю, прибігають сплотнілі Малта з Опецькуватим».* Семантика прізвиськ, як бачимо, пов'язана із рисами характеру чи особливостями поведінки персонажів.

Важливі функції в художньому полотні роману відіграють власні назви, що називають часо-просторові деталі. «Актуалізація художнього часу й простору багато в чому залежить від низки ономастичних факторів: їхньої синтагматики у просторі, конотативності, стійкості емоційно-логічних асоціацій. Саме художній простір визначає локальність, що в свою чергу породжує певний топонімікон, впливаючи на всі компоненти онімного простору, а в результаті на весь лексикон, всю систему художніх засобів» [6, с. 68].

Було зафіксовано такі топопоетоніми роману «Фелікс Австрія» Софії Андрухович:

– ойкопоетоніми: назви міст: *Батавія, Берлін, Бредтгайм, Броди, Будапешт, Бучач, Венеція, Відень, Генуя, Грац, Дрогобич, Зальцбург, Карлсбад, Катанія, Каттаро, Княгинин, Коломия, Константинополь, Косів, Краків, Лемберг, Майєрлінг, Мандалай, Мессіна, Монца, Надвірна, Неаполь, Нойдорф, Нью-Йорк, Орегон, Орок'ета, Палермо, Париж, Пекін, Пеллегріно, Помпеї, Преторія, Рим, Самбір, Сан-Франциско, Свалява, Сент-Луїс, Сиракузи, Сідней, Солотвино, Станиславів, Тжебіч, Тироль, Тоарміна, Чикаго, Чортків, Яремче, Ярослав*; назви сіл та селищ: *Бахрівка, Дора, Криворівня, Маріамполь, Микулинці, Микуличин, Озеряни, Татарів, Тлумач, Яблуниця, Ямна.*

Варто зазначити, що усі назви міст, сіл та селищ реальні, вигаданих лексем не зафіксовано;

– урбапоетоніми (вулиці і площі): *Бельведерська, Газова, Галицька, Заболотівська, Казимирівська, Липова, Проскурницька, Сапіжинська, Седельмаєрівська, Сонячна, Барона Гірша, Гіллера, Голуховського, Гославського, Ісаковича, Крашевського, Семирадзького, Собеського, Третього травня; площа Міцкевича, площа Ринок, площа Франциска, Рибна площа, парк Ельжбети, Тисменицька дорога, Гетьманські вали.*

За формою власні назви вулиць та площ можуть бути прикметниковими (*Бельведерська, Сонячна, Рибна*) та іменниковими (*Барона Гірша, Собеського, Франциска*). Такі лексеми додають відтінку документальності, відчуття того, що події розгорталися в реальному часі й просторі (тим більше, що й досі в сучасному Івано-Франківську існують такі вулиці). Певні уривки нагадують віртуальний гід вулицями міста: *«Похід вирушив від кошар о восьмій тридцять вечора і пройшовся вулицею Сапіжинською, де затримався перед будинком староства, далі рушив повз ресторацію «Крона», вулицею Собеського, Голуховського, Ісаковича, Липовою»; «Далі похід рушив вулицею Собеського, Казимирівською, Карпінського, Ринком (на якому затримався перед ратушею), вулицями Галицькою, Газовою, Заболотівською, Третього травня (де ми зупинились перед помешканням пана доктора Конколняка, який наразі виконує обов'язки бурмістра) — і, нарешті, вулицею Крашевського натовп повернувся до кошар»;*

– хоропоетоніми: назви країн: *Австрійська монархія (Австрія, Австро-Угорська імперія), Англія, Бірманське королівство, Гонконг, Єгипет, Індія, Камбоджа, Китай, Російська імперія, Сальвадор, Сінгапур, Суматра, Філіппіни, Франція, Ява*; назви регіонів та областей: *Австрійське примор'я, Британська Колумбія, Велике князівство Краківське, Верхня та Нижня Силезія, Галичина, Герцогство Буковина, Добруджа, Ерцгерцогство Верхня Австрія, Ерцгерцогство Нижня Австрія, Затор, Каринтія, Княжий округ Тироль, Королівство Богемія, Королівство Далмації, Крайн, Лодомерія, Моравія, Мунтенія, Освенцим, Південна Німеччина, Сицилія, Трансильванія, Транслейтанія, Штирія.*

Назви країн з усього світу згадуються, коли йдеться про мандри чи пошуки кращої долі: «майже всі шваби Нойдорфа ... потяглися чи то на захід, на холодний солоний запах Атлантичного океану, чи на схід – обживати безкраї пустини та степи такої багатонадійної і малозрозумілої Російської імперії»; «Два роки в Константинополі. Рік у Єгипті. Далі – Індія: магією Торна захоплюються вісімнадцять магараджів»;

– гідропоетоніми: ріки Бистриця-Солотвинська, Ганг, Донауканал, Дунай, Лейта, Прут, Сян, озеро Ромашкана, Атлантичний океан, затока Делогоа.

Як і у випадку із назвами країн, міст, лексеми, що називають водні об'єкти, теж мають реальне підґрунтя. Як то трапляється в літературних творах, природа часто стає відображенням внутрішнього світу персонажів: «Потім вийшла на берег Донауканалу. Порівняно з Дунаєм він видавався таким спокійним і маленьким, тихим, сором'язливим і невибагливим. Не знаю, як довго я дивилась на воду. Думки пропливали дедалі рідше, розвіювались, мов пара над термальними купальнями в Будапешті. Просто текла вода. Просто сонце починало опускатися до небосхилу. Просто занімили від морозу руки й ноги, змерзло обличчя. Але всередині палахкотіло щось теплим вогнем, і певної миті я зрозуміла, що посміхаюсь. Чим я не така, як цей канал. Чим я не Маленький Дунай. Течу собі, люблю Аделью». Такі художні паралелі дозволяють розкрити глибше образ Стефи, зрозуміти її психологічний стан.

Інші групи топопоетонімів були нечисленні або не зафіксовані.

Віднайдені артіпоетоніми («Сила долі» Джузеппе Верді, «Семіраміда» Джоакіно Россіні, «Вулиця» Філарета Колесси, вистави «Анничка, або На милованне нема силування», «Жовнір-чарівник, або Що не pomoже наука, то pomoже батіг», «Весіле, або Над цигана Шмагайла нема розумнішого», польська пісня «Народний гімн за гаразди Короля»), як і попередні групи власних назв, не вигадані, а реальні: «Старий шамкотів собі під носа, голосно плямкаючи – врешті я зрозуміла: він співав давню пісню – «Народний гімн за гаразди Короля»; «...їмость тим часом замріяно говорила про знану на світі оперну співачку Соломію Крушельницьку, всю в перлах, пудрі, шовках і діадемах; про «Силу долі» Джузеппе Верді та «Семіраміду» Джоакіно Россіні». Назви мистецьких творів виявляють захоплення персонажів, засвідчують те, як організовують дозвілля в Станиславові.

Формувати урбаністичний простір роману допомагають ергопоетоніми (Музичне товариство імені Монюшка, «Сокіл», Міщанське товариство, Товариство вивчення Тори, музично-хорове товариство «Бояни», залізничний оркестр «Гармонія»), назви установ, закладів, підприємств (Паризька музична академія, Люблінська опера, Академія мистецтв у Відні, школа імені Тадеуша Чацького, кав'ярня «Габсбург», Будинок старців і калік, сиротинець «Вифлеєм», ресторація «Крона», крамниця новинок «Louvre», бюро подорожей «Австро-Американа», театр «Standart», «Колізей», Єврейський театр родини Гімпель, Будинок дирекції колій, майстерня «Гельмана Кона та синів», корабельна компанія «A. Stephen & Sons»), назви культових будівель (костел Святої Анни, монастир отців василіан Воздвиження Чесного Хреста Господнього, Стара синагога, каплиця Воскресіння Христового) тощо. Більшість таких поетонімів стосуються топосу художнього твору.

З уживанням різних груп лексики, зокрема й власних назв, текст роману «смачний і пахучий, його мова – як «мармуляда»; окремі уривки можна їсти ложкою (усі читачі стрімко відчувають голод у процесі читання), відчувати на пальцях і вдихати як добрі парфуми» [7].

Отже, онімний комплекс роману «Фелікс Австрія» Софії Андрухович якісно та кількісно розмаїтий. Важливою ознакою ідіостилу письменниці стало вживання антропопоетонімів та назв історичних осіб, топопоетонімів, артіпоетонімів, ергопоетонімів тощо, більшість яких мають реальне походження і слугують для змалювання урбаністичного простору міста Станиславова 1900 року. Перспективним є дослідження лінгвопоетичних особливостей поетонімів інших творів авторки.

Список використаної літератури

1. Андрухович С. Фелікс Австрія : роман / С. Андрухович. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2014. – 288 с.
2. Білецька Н. «Фелікс Австрія» – про вибір та ілюзії / Н. Білецька [Електронний ресурс]. – Режим доступу : URL : <http://starylev.com.ua/club/article/feliks-avstriya-pro-vybir-ta-ilyuziyi>

3. Кардаш І. «Фелікс Австрія» Софії Андрухович: бестселер по-галицьки / І. Кардаш [Електронний ресурс]. – Режим доступу : URL : http://comma.com.ua/articles/feliks_avstriya_sofii_andruhovich/
4. Карпенко О. Ю. Про літературну ономастику та її функціональне навантаження / О. Ю. Карпенко // Записки з ономастики. – 2000. – Вип. 4. – С. 68–74.
5. Карпенко Ю. А. Специфика имени собственного в художественной литературе / Ю. А. Карпенко // *Onomastica*. – 1986. – Т. 31. – С. 5–22.
6. Немировська О. Ф. Актуалізація художнього часу й простору засобами ономастичного письма / О. Ф. Немировська // Записки з ономастики. – 2003. – № 7. – С. 67–73.
7. Нестерович Є. Ляльковий будиночок «Фелікс Австрія» / Євгенія Нестерович [Електронний ресурс]. – Режим доступу : URL : http://culture.lb.ua/news/2014/09/23/280274_lyalkoviy_budinochok_feliks.html.
8. Торчинський М. М. Термінологія української поетоніміки (літературної ономастики) / М. М. Торчинський // Українська термінологія і сучасність : збірник наук. праць – К. : КНЕУ, 2005. – Вип. VI. – С. 339–343.
9. Щур О. Софія Андрухович «Фелікс Австрія» : роман (Львів : Видавництво Старого Лева, 2014) / Оксана Щур [Електронний ресурс]. – Режим доступу : URL : <http://krytyka.com/ua/reviews/feliks-avstriya-roman>

Филинюк В. А. Лингвопоэтические особенности онимного пространства романа «Феликс Австрия» Софии Андрухович.

Анотація

В статье описаны литературные имена собственные, зафиксированные в романе Софии Андрухович «Феликс Австрия». Осуществлен анализ онимного пространства романа как одного из признаков идиостиля писательницы. Определены группы имен собственных (имена людей, названия исторических лиц, географических объектов, произведений искусства и сообществ людей) и описаны лингвостилистические функции поэтонимов в художественном тексте.

Ключевые слова: *литературная ономастика, литературные имена собственные, антропопоэтонимы, топопоэтонимы, текст, идиостиль.*

Filiniuk V. A. Linguopoetical features of onomastic space of the novel «Felix Austria» by Sofia Andrukhovych.

Summary

This article describes the literary proper names recorded in the novel «Felix Austria» by Sofia Andrukhovych. The scientific approaches to the study of literary onomastics by leading Ukrainian scientists were described, terminology was clarified. We define the object of our study as Ukrainian prose by writer Sofia Andrukhovych, and the subject is linguopoetical features of onomastic space in the analyzed novel «Felix Austria».

The need for onomastics research in Modern Ukrainian Literature, analysis of onomastic manner of Sofia Andrukhovych as one of the signs of her idiostyle defined the purpose of this article. For this reason we have formulated the tasks of scientific research: to find the array of proper names in the novel, to define groups of proper names and to describe their linguopoetical features.

The title of the novel – «Felix Austria» – was analyzed which combined «Felix» male name (from the Latin «happy») and the name of country – Austria, and meant famous expression «happy Austria».

Onomastic complex of the novel by Sophia Andrukhovych is qualitatively and quantitatively diverse. The important feature of writer's idiostyle was the use of proper names: antropopoetonyms (names, surnames, nicknames of male and female characters) and names of historical persons, topoetonyms (names of countries, regions, provinces, cities, villages, streets and squares, rivers) artipoetonyms, ergopoetonyms, most of which have a real origin and serve to describe urban space of the city Stanyslav 1900. The research of linguapoetical features of literary proper names in other author's works is promising.

Key words: *literary onomastics, literary proper names, anthropoetonyms, topoetonyms, text, idiostyle.*